

Scandalul crucii în ultima generație

Vineri, 6 ianuarie 2006

Gili Cârstea

Scandalul crucii a început cu o bătălie în jurul sanctuarului și se va încheia cu o altă bătălie al cărei punct culminant va fi tot sanctuarul. De fapt, toată istoria păcatului este o controversă asupra sanctuarului, căci sanctuarul este o pildă despre funcționarea guvernării divine, despre ordinea creațiunii și legătura dintre Creator și ființele create.

Ca toate celelalte făpturi inteligente din univers, Adam și Eva au fost creați ca niște temple în care să locuiască Dumnezeu. Dar au cedat propunerii de a renunța la acest privilegiu, crezând că astfel vor păși în sfere superioare de existență. Templul a rămas pustiu, devenind repede o locuință pentru „orice pasăre necurată și urâtă,” o „peșteră de tâlhari.”

Prin nașterea Domnului Hristos, pentru prima oară de la căderea lui Adam, scopul lui Dumnezeu era refăcut pe această planetă. Un fiu al omului devenea „o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul.” Al Doilea Adam a rezistat până la moarte, și încă moarte de cruce, tentației de a Se desprinde de izvorul vieții. Așa a devenit El capul unei noi familii de oameni, părtăși de natură divină.

Dar odată cu înălțarea Sa la cer parcă s-a dezlănțuit iadul împotriva celor care prinseseră o rază din secretul vieții lui Hristos. Autoritățile ecleziastice și-au pus în joc toate capacitățile spirituale, politice și administrative spre a dezminți credința propagată de ucenici că sanctuarul ar ascunde o învățătură spirituală diferită de practica uzuală a bisericii.

O perioadă, după încarcerarea lui Petru, ucenicii s-au bucurat de o oarecare toleranță, dar lucrurile s-au schimbat radical după declarația lui Ștefan în fața Sinedriului că Dumnezeu nu locuiește în locașuri făcute de mâini omenești. În fața unei asemenea declarații îndrăznețe, care nega practic toată istoria lui Israel, marele preot și-a sfâșiat haina, gest cu consecințe fatale pentru întreaga națiune până în ziua de azi. Observând că i se închide gura, Ștefan a adăugat repede că gestul nu este altceva decât o ultimă împotrivire față de intenția Duhului Sfânt de a intra în templul inimii, spre a convinge pe oameni de păcat, neprihănire și judecată.

Saul din Tars privea cu satisfacție zelul aprins al fraților care aruncau cu pietre în Ștefan spre a proteja credința dată sfinților odată pentru totdeauna. În timp ce pietrele acelea striveau templul lui Dumnezeu, în Pavel se aprindea o dorință năvalnică de a șterge de pe fața pământului clica de eretici care stricau doctrina sanctuarului. Nu bănuia că el va

deveni campionul acelei doctrine urâcioase pe care se pregătea să o combată prin violență fizică.

El era sincer. Credința fundamentală a bisericii era atacată frontal, iar el simțea că Dumnezeu are nevoie de o mână forte pentru apărarea bisericii.

După ce Saul a devenit Pavel, doctrina scârboasă pe care o combătuse a ajuns să aibă o așa influență asupra lui încât a devenit proponentul ei major, depășind copleșitor nivelul de înțelegere al celorlalți apostoli. El a înțeles că esența credinței este Hristos în voi. Cu exemplul vieții monumentale a lui Hristos în fața ochilor, el a sondat profunzimile Scripturii ca nimeni altul, oferind bisericii din toate veacurile concepția corectă a legământului cel veșnic, despre care vorbise Domnul prin Ieremia. În ciuda reticenței ucenicilor, el a propus cu ardoare o interpretare spirituală a evenimentelor trecutului, oferindu-ne cheia corectă de cercetare a Scripturii. Ne-a lăsat un testament neprețuit prin definirea credinței ca fiind hypostasis, un legământ prin care Duhul Sfânt locuiește și scrie în inima omenească slava – caracterul – lui Hristos.

Lucrarea lui Dumnezeu de pe pământ nu se va încheia fără o ultimă convulsie globală declanșată de conflictul din jurul sanctuarului. Deși geografia doctrinei s-a schimbat, noi având acum un sanctuar ceresc, obiectul controverselor a rămas același – scopul lui Dumnezeu de a locui în templul inimii. Cohorte de cărturari și-au pus pana la lucru, speriați ca și Saul din Tars de pericolele credinței ciudate, la granița cu panteismul, că nunta Mielului nu poate avea loc dacă natura divină nu se unește cu natura umană. Ei vor să păstreze biserica în credința că judecata de cercetare este o operațiune rituală, desfășurată de Hristos asupra rapoartelor din cer, lucrare ce nu afectează pe credincioșii de pe pământ decât întâmplător și ne semnificativ. Ei nu cred că păcătoșii ultimei generații pot trăi neprihănirea lui Hristos, și nu cred că soluția pentru o asemenea performanță ar fi părtășia cu natura divină.

Acum două milenii, bătălia a fost la prima ușă a sanctuarului. Acum, ea se desfășoară la cea de-a doua ușă, la intrarea în sfânta sfintelor, acolo unde omul și Dumnezeu se „întâlnesc,” unde omul ajunge să-L „cunoască” (Osea 2:16-20) pe Creatorul și cei doi să devină una.

Prin iscusința savanților creștini, perdeaua sfâșiată la moartea lui Hristos a fost cusută la loc, iar accesul credincioșilor în locul prea sfânt al părtășiei de natură divină a fost blocat. Dumnezeu este obligat să stea închis în sfânta sfintelor și să acopere ceremonial păcătoșenia moderată a urmașilor Săi la infinit.

Noi spunem că aceasta este o soluție imorală, ineficientă și scandaloasă, căci fără prezența Duhului Sfânt în templul inimii nu există neprihănire, iar a declara pe cineva neprihănit când el trăiește în păcat și nu are nici o perspectivă de a scăpa din acea robie, este un exercițiu de inutilitate. Nu, neprihănirea lui Hristos nu este o manta care să ascundă mizeria omenească la infinit. Ea acoperă pe păcătosul conștient de starea lui disperată, până când acesta reușește să vadă măreția soluției divine descrise de Pavel în Romani 8 – locuirea Duhului în templul inimii.

Furați de iureșul vieții, s-ar putea să nu fim foarte conștienți de acest lucru, și totuși, în aceste zile se dă o bătălie hotărâtoare în fața celei de-a doua uși a sanctuarului. Curând, nimeni nu știe cât de curând, urmează să sune trâmbița a șaptea, anunțând că taina lui Dumnezeu a luat sfârșit. Aceasta înseamnă că scopul lui Dumnezeu de a locui în fiecare ființă creată, deși a fost pentru atât de mult timp un mister printre oameni, acum s-a realizat și va fi expus înaintea universului – îngerii și oameni.

Există ceva mai important decât un astfel de eveniment?